

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Sandaan at Labintatlo

Pagbubunyag sa Tatluhang Paglalapat ng Propesiya: Pag-unawa sa Kahalagahan ng ika-11 ng Setyembre, 2001, sa kontekstong biblikal

Jeff Pippenger
2024-03-03

Nang pinatnubayan ng Panginoon ang Kanyang bayan sa mga huling araw pabalik sa “mga dating landas” ni Jeremias noong Setyembre 11, 2001, nauna na Niyang tinukoy ang alituntunin ng tatluhang paglalapat ng propesiya.

Ganito ang sabi ng Panginoon: Tumayo kayo sa mga daan, at masdan ninyo, at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan; at lumakad kayo roon, at makasusumpung kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit sinabi nila, Hindi kami lalakad roon. Itinalaga ko rin sa inyo ang mga bantay, na nagsasabi, Makinig kayo sa tunog ng pakakak. Ngunit sinabi nila, Hindi kami makikinig. Jeremias 6:16, 17.

Nang ibinalik ng Panginoon ang Kanyang bayan sa mga dating landas, masusumpungan nila ang kapahingahan (ang huling ulan), at noon ay ipinagkaloob sa mga bantay ang isang mensahe ng pakakak. Ang lahat ng mga propeta ay, sa pinakaganap na paraan, tumutukoy sa wakas ng mga huling araw; kaya ang mensahe ng pakakak ng mga huling araw ay ang pangwakas na pakakak, na siyang ikapitong pakakak, na siyang ikatlong aba.

Nang magsimulang lumakad ang Kaniyang bayan sa mga huling araw sa mga dating landas, napagtantong tinukoy ng mga katangian ng unang kasawian ang isang tiyak na makasaysayang pinunong simboliko (Mohammed), at na ang ikalawang kasawian ay tumukoy din sa isang tiyak na makasaysayang pinunong simboliko (Osman). Natuklasan na ang bawat isa sa unang apat na trompeta ay mayroon ding mga tiyak na simbolikong pinuno bilang pagkakakilanlan ng trompeta, at pagkaraan ay nakilalang si Osama bin Laden ang simbolikong pinuno ng ikatlong kasawian.

Si Mohammed ay iniuugnay sa Arabia, at si Osman ang sagisag ng Imperyong Otomano sa Turkiya, at si Osama bin Laden ay kumatawan sa pandaigdigang Islamikong terorismo, bagaman siya, gaya ni Mohammed, ay isang Arabo.

Kinilala rin na ang unang “sa aba” ay sumugat sa mga hukbo ng Roma at na ang ikalawang “sa aba” ay pumatay sa mga hukbo ng Roma. Pagkatapos ay kinilala ang Setyembre 11, 2001 bilang ang sandali kung kailan ang Islam ng ikatlong “sa aba” ay sumugat sa hukbo ng Roma (ang Estados Unidos), ngunit na pagdating ng batas ng Linggo, papatayin nito ang hukbo ng Roma, samantalang ang Estados Unidos ay sumapit sa kaniyang wakas bilang ikaanim na kaharian sa propesiya ng Biblia, at isinusuko ang pambansang kasarinlan nito sa tatluhang unyon ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta.

Kinilala na ang Estados Unidos bilang ang halimaw na mula sa lupa na may dalawang sungay ng kapangyarihan. Isang pangunahing katangiang propetiko ng halimaw na mula sa lupa ay ang pagbabagong-anyo nito mula sa kordero tungo sa dragon. Sa kahulugang propetiko, ang mga sungay ay kumakatawan sa lakas, at ang lakas ng halimaw na mula sa lupa ay ang Republikanismo at Protestantismo, na inilarawan bilang dalawang sungay ng halimaw na mula sa lupa. Ngunit ngayon, sa mga huling araw, ang dalawang lakas ng halimaw na mula sa lupa ay nagbago at naging kapangyarihang militar at pang-ekonomiya. Noong Setyembre 11, 2001, ang Islam ng ikatlong kapighatian ay sumalakay sa lupa, na sagisag ng halimaw na mula sa lupa, sa Pentagon, na sagisag ng kapangyarihang militar nito, at sa Twin Towers sa Lungsod ng New York, na sagisag ng lakas nitong pang-ekonomiya.

Nang makilala rin na ang panimulang kasaysayan ng unang “sa aba” at ang pangwakas na kasaysayan ng ikalawang “sa aba” ay kapwa nagsilbing paglalarawan ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, kinilala na, sa pagdating ng ikatlong “sa aba,” nang pinabagsak ang mga malalaking gusali ng New York, nagsimula na ang proseso ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Ngayo’y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, “Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3.” Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. *Review and Herald*, Hulyo 5, 1906.

Ang “pagkawasak na nasa sanlibutan” ay ang katangian ng Islam, sapagkat ang katangian nito ay kinakatawan bilang Apollyon at Abaddon sa kabanatang ika-siyam, talatang ika-labing-isa ng Apocalipsis.

At mayroon silang isang hari na namumuno sa kanila, na siya ang anghel ng kalaliman na walang hanggan, na ang kaniyang pangalan sa wikang Hebreo ay Abaddon, ngunit sa wikang Griyego ang kaniyang pangalan ay Apollyon. Pahayag 9:11 (SIYAM LABING-ISA).

Ang kahulugan ng pangalan, o ng katangian, ng hari na naghahari sa Islam, sa kapwa Hebreo at Griyego, gaya ng kinakatawan ng dalawang pangalan, ay “kamatayan” at “pagkawasak,” na dumating noong Setyembre 11, 2001, nang ibinagsak ang mga dakilang gusali ng New York. Sa sandaling iyon, nagsimulang matupad ang Apocalipsis kabanata labing-walo, mga talata isa hanggang tatlo.

Napag-alaman na ang unang pagbanggit sa "taong mailap" ng Islam sa aklat ng Genesis ay gumamit ng salitang Hebreo para sa "mailap na asnong Arabe," na isinalin sa talata bilang "taong mailap." Ang sagisag ng Islam ay ang angkan ng kabayo, at sa Apocalipsis kabanata siyam, inilarawan din ito bilang isang kabayong pandigma. Sa mga sagradong talahanayan ni Habakuk, na ipinabatid sa bayan ng Diyos na "hindi dapat baguhin," ang Islam ay kinatawan din ng mga kabayong pandigma.

At sinabi sa kaniya ng anghel ng Panginoon: Narito, ikaw ay nagdadalang-tao, at magsisilang ng isang anak na lalaki, at tatawagin mong Ishmael ang kaniyang pangalan; sapagkat dininig ng Panginoon ang iyong kapighatian. At siya'y magiging isang mailap na tao; ang kaniyang kamay ay laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kaniya; at siya'y manirahan sa harap ng lahat ng kaniyang mga kapatid. Genesis 16:11, 12.

Ang unang pagbanggit ng kapanganakan ni Ismael ay naugnay sa isang "pagtitimpi," na naging pangunahing sagisag na iniuugnay sa Islam.

Ngayo'y si Sarai, asawa ni Abram, ay hindi nagkaanak sa kanya; at siya'y may isang alilang babae, isang taga-Ehipto, na ang pangalan ay Hagar. At sinabi ni Sarai kay Abram, Narito ngayon, ipinagkait sa akin ng Panginoon ang magkaanak; ipinamamanhik ko sa iyo, sumiping ka sa aking alila; baka ako'y magkaroon ng mga anak sa pamamagitan niya. At dininig ni Abram ang tinig ni Sarai. Heneis 16:1, 2.

Sa mismong unang pagbanggit sa Islam, na kinakatawan ng kapanganakan ni Ishmael, binibigyang-diin ang pagpapasakop. Ang konsepto ng pagpapasakop ay saligan sa relihiyon ng Islam. Ang salitang "Islam" ay hinango mula sa dalawang salitang Arabe, "salaam," na ang kahulugan ay "kapayapaan," at "aslama," na ang kahulugan ay "magpasakop" o "sumuko." Itinuturo ng Islam na ang mga mananampalataya ay dapat ipasakop ang kanilang kalooban sa kalooban ni Allah (Diyos) sa lahat ng aspekto ng buhay. Nang mapagtanto ni Sarah na nakagawa siya ng masamang pasiya sa paghimok kay Abraham na tanggapin si Hagar at magkaroon ng anak na si Ishmael, nakakuha siya ng pahintulot kay Abraham na tratuhin si Hagar nang malupit, kaya tumakas si Hagar mula sa tahanan ni Abraham. Doon siya tumanggap ng isang mensahe mula sa anghel.

Ngunit sinabi ni Abram kay Sarai, Narito, ang iyong alilang babae ay nasa iyong kamay; gawin mo sa kanya ang mabuti sa iyong paningin. At nang pagmalupitan siya ni Sarai, tumakas siya mula sa kanyang harap. At nasumpungan siya ng anghel ng Panginoon sa isang bukal ng tubig sa ilang, sa bukal na nasa daan patungo sa Shur. At sinabi niya, Hagar, alilang babae ni Sarai, saan ka nanggaling? at saan ka paroroon? At sinabi niya, Ako'y tumatakas mula sa harap ng aking ginang na si Sarai. At sinabi sa kanya ng anghel ng Panginoon, Magbalik ka sa iyong ginang, at magpasakop ka sa ilalim ng kanyang mga kamay. At sinabi sa kanya ng anghel ng Panginoon, Lubhang pararamihin ko ang iyong binhi, anupa't hindi mabibilang dahil sa karamihan. At sinabi sa kanya ng anghel ng Panginoon, Narito, ikaw ay nagdadalang-tao, at manganak ka ng isang lalaki, at tatawagin mo ang kanyang pangalan na Ismael; sapagkat dininig ng Panginoon ang iyong kapighatian. At siya'y magiging lalaking mailap; ang kanyang kamay ay laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kanya; at siya'y

mananahan sa harap ng lahat niyang mga kapatid. Henesis 16:6-12.

Ang pagpipigil ng Islam, ang "pagpapasakop" na kumakatawan sa katangian ng relihiyong Islam, at ang gampanin ng Islam ay pawang matatagpuan sa unang pagbanggit kay Ismael, at kumakatawan sa makahulagang "DNA" ng Islam na inilalarawan ng tatlong aba ng Apocalipsis. Nang dalhin ng Panginoon ang Kaniyang bayan sa mga dating landas ni Jeremias, kinilala rin nila na ang "apat na hangin" na pinipigil ng apat na anghel sa ika-pitong kabanata ng Apocalipsis ay walang iba kundi ang apat na hangin ng Islam.

Pinipigil ng mga anghel ang apat na hangin, na kinakatawan bilang isang galit na kabayong naghahangad kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, taglay ang pagkawasak at kamatayan sa landas nito. Manuscript Releases, tomo 20, 217.

Ang "galit na kabayo" ng Islam—na siya rin ang "apat na hangin" na "pinipigil" samantalang isinasakatuparan ang paglalagay ng tatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo—ay nagdadala ng "kamatayan at pagkawasak" (Abaddon at Apollyon) sa kanilang "landas." Gaya ng pagpipigil na ipinataw kay Hagar, na naglagay ng gayong katangiang propetiko sa sagisag ng Islam, ang apat na hangin at ang galit na kabayo ay kapwa pinipigil; at dahil sa katotohanang iyon ay kinilala na ang pasimula ng unang sa aba ay tumutukoy sa isang pagpipigil sa Islam, gaya ng kinakatawan ng makasaysayang kautusan ni Abubakar.

At iniutos sa kanila na huwag nilang pinsalain ang damo sa lupa, ni anumang luntiang bagay, ni alinmang punungkahoy; kundi yaong mga tao lamang na walang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo. Pahayag 9:4.

Guhit sa guhit, ang pasimula ng ikalawang kapahamakan, na sa tatluhang paglalapat ng tatlong kapahamakan ay ipinapatong sa pasimula ng unang kapahamakan, ay tumutukoy sa pagpapakawala ng apat na anghel, na sa talata ay kumakatawan sa pagpapakawala ng ikalawang dakilang jihad ng Islam.

Na nagsasabi sa ikaanim na anghel na may hawak na pakakak, "Kalagan ang apat na anghel na nakagapos sa dakilang Ilog Eufrates." Pahayag 9:14.

Kaya't naunawaan na sa pasimula ng ikatlong kasawian ay kapwa pakakawalan at pipigilan ang Islam, at ito ang mismong patotoo ni Kapatid na White.

Sa panahong iyon, samantalang ang gawain ng pagliligtas ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay mapipigilan upang huwag mahadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang "huling ulan," o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa kapanahunan na ang pitong huling salot ay ibubuhos. Early Writings, 85.

Nang siniyasat ang makasaysayang tala ng Islam, natuklasan na ang pakikidigma at mga nagawa ng Arabyong Islam na kaugnay ng unang sa aba ay nauunawaan ng Islam bilang "ang unang dakilang jihad," at na ang pakikidigma ng Imperyong Otomano, na nagsimula nang kinalagan ang apat na anghel, ay nauunawaan ng Islam bilang "ang ikalawang dakilang jihad." Alinsunod sa

tatluhang aplikasyon, pinaniniwalaan ng Islam na ang ikatlo at huling dakilang jihad ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Gaya ng minsang isinulat ni William Miller, “Ang kasaysayan at hula, ay nagkakasundo.”

Ang “line upon line” na paglalapat ng isang pagpapakawala at sabayang pagpipigil, gaya ng kinakatawan ng pagpapatong ng pasimulang propetikong linya ng una at ikalawang aba, ay ganap na pinagtibay ng Espiritu ng Propesiya; at kaagad pagkaraang umatake ang Islam noong Setyembre 11, 2001, nagpatupad si Pangulong George W. Bush ng pandaigdigang pagpipigil sa Islam sa pamamagitan ng paglulunsad ng kaniyang digmaan laban sa terorismo. Ang sabayang pagpapakawala at pagpipigil sa “galit na kabayo” ng Islam ay pinagtibay ng Bibliya, ng Espiritu ng Propesiya, at maging ng kasaysayan.

Yaong mga “sumusunod sa Kordero” pabalik sa mga dating landas ng mga Millerita ay nasusumpungan nila ang “kapahingahan,” na siyang huling ulan, na itinutukoy ni Kapatid na White na nagsisimula kapag ang mga bansa ay nagagalit, ngunit pinipigil pa rin, gaya noong Setyembre 11, 2001.

Sa panahong iyon, samantalang ang gawain ng pagliligtas ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay mapipigilan upang huwag mahadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang “huling ulan,” o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa kapanahunan na ang pitong huling salot ay ibubuhos. *Early Writings*, 85.

Yaong mga “sumusunod sa Kordero” pabalik sa mga dating landas ng mga Millerita ay nasusumpungan ang “kapahingahan,” na siyang Huling Ulan, na tinukoy ni Kapatid na White na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. *Review and Herald*, Abril 21, 1891.

Ang makapangyarihang anghel na iyon ay bumaba nang ibinagsak ang mga gusali ng New York, nagsimula ang pagpapaselyo sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at nagsimulang pumatak ang huling ulan. Yaong mga inakay pabalik sa mga dating landas ni Jeremias, at nakasumpong ng “kapahingahan,” na siyang huling ulan, ay pagkaraan ay kinilala na ang “kapahingahan at kaghinhawahan” ni Isaias ay gayundin ang huling ulan; subalit ito rin ay pagtutukoy sa pagsubok na noong Setyembre 11, 2001 ay humarap sa bayan ng Diyos, at lalong-lalo na sa mga “lalaking nanunuya” na “namumuno sa Jerusalem.” Nauunawaan nila na ang pagsubok ay may dalawang bahagi, sapagkat kinakatawan nito ang mensahe ng Islam ng ikatlong “sa aba,” at, hindi rin kumukulang sa kahalagahan, kinakatawan din nito ang biblikal na metodolohiyang nagtatag ng mensahe ng huling ulan.

Sa kanila'y sinabi niya, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito'y mapagpapahinga ninyo ang napapagal; at ito ang pagpapasariwa; ngunit ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita

ng Panginoon ay naging sa kanila: alituntunin sa alituntunin, alituntunin sa alituntunin; guhit sa guhit, guhit sa guhit; dito'y kaunti, roon ay kaunti; upang sila'y yumaon, at mabuwal na patalikod, at mabasag, at masilo, at madakip. Kaya't pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong mga manunuya, na namumuno sa bayang ito na nasa Jerusalem. Isaias 28:12-14.

Ang paglakad sa mga sinaunang landas ay nagbigay-daan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw na makita na ang talinghaga ng sampung dalaga, na "naglalarawan sa karanasan ng bayang Adventista," ay uulitin "ayon sa bawat titik," sa panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang patotoo ng kasaysayan kung saan unang natupad ang talinghaga ay tumukoy na ang Habakuk kabanata dalawa ay tuwirang nakaugnay at kabahagi ng talinghaga. Kaya't ang "pagtatalo" ng Habakuk kabanata dalawa ay kumatawan sa pagsubok ng kapahingahan at pagpapasariwa na tinanggihang pakinggan ng mga mapanunuya. Habang ipinagpapatuloy ng mga matatapat na mag-aaral ng Bibliya ang pagsisiyasat sa mga sinaunang landas, natanto nila na hindi lamang ang talinghaga ng sampung dalaga at ang Habakuk kabanata dalawa ang iisang hula, kundi gayundin ang Ezekiel kabanata labindalawa.

Isang bahagi ng propesiya ni Ezekiel ay naging bukal din ng lakas at kaaliwan sa mga mananampalataya: 'Dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Anak ng tao, ano yaong kasabihang nasa inyo sa lupain ng Israel, na nagsasabi, Humahaba ang mga araw, at nabibigo ang bawat pangitain? Kaya't sabihin mo sa kanila: Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos... Malapit na ang mga araw, at ang katuparan ng bawat pangitain... Ako'y magsasalita, at ang salitang aking sasalitain ay magaganap; hindi na ito pahahabain.' 'Sinabing ng sambahayan ng Israel, Ang pangitain na kanyang nakikita ay para sa maraming araw na darating pa, at siya'y nagpapahayag ng propesiya tungkol sa mga panahong malayo pa. Kaya't sabihin mo sa kanila: Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos; Hindi na pahahabain ang alinman sa Aking mga salita, kundi ang salitang aking sinalita ay matutupad.' Ezekiel 12:21-25, 27, 28." *The Great Controversy*, 393.

Ang kapanahunan ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na kinakatawan ng Kilusang Adbent mula 1840 hanggang 1844, ay kumakatawan sa kapanahunan ng mga huling araw, kung kailan "ang bisa ng bawat pangitain" "ay magaganap." Ang kasaysayang propetiko ng unang aba, na ipinapatong sa kasaysayang propetiko ng ikalawang aba, ay nagpapakilala sa kasaysayang propetiko ng ikatlong aba, na siyang kasaysayang propetiko ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ito rin ang kasaysayan mula 1840 hanggang 1844. Ito rin ang kasaysayan kung saan natutupad ang gawain ng sugo na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan. Ito ang kasaysayan kung saan ang dalawang sungay ng halimaw mula sa lupa ay dumaraan sa isang paglipat mula sa ika-anim tungo sa "ika-walo" na "buhat sa pito." Ito ang kasaysayan kung saan ang dalawang propeta ay pinaslang sa lansangan, sa ika-labing-isang kabanata ng Pahayag.

Gayunman, kasinghalaga rin ang katunayan na, yamang ang salita ng Diyos ay kailanma'y hindi nabibigo, at kalakip ng simulain na ang lahat ng mga propeta ay higit na nagsasalita hinggil sa mga huling araw kaysa sa alinmang ibang kapanahunan, noong ika-11 ng Setyembre, 2001 ay "malapit na ang mga araw na propetiko," kung kailan ang "mga salitang" sinalita ng Diyos "ay mangyayari," at "hindi na ito papatagalin."

Ang paghihimagsik noong 1863 ay nagtakda sa Laodiceang Adbentismo na magpagala-gala sa ilang hanggang sa mamatay silang lahat. Ang Panginoon ay bumalik sa kasaysayang iyon noong Setyembre 11, 2001, gaya ng ginawa Niya sa sinaunang Israel sa Kadesh.

Ang unang pagdating sa Kadesh ay nagbunga ng paghihimagsik ng sampung espiya, at nagdulot ng panahon ng paglalagalag sa ilang. Sa katapusan ng apatnapung taon, bumalik sila sa Kadesh, at doon pinalo ni Moises ang Bato sa ikalawang pagkakataon at siya'y pinigilang makapasok sa Lupang Pangako, ngunit sila'y pumasok kasama si Josue. Ang Setyembre 11, 2001, ay tumutukoy sa huling salinlahi, at hindi na palalawigin ng Diyos ang Kaniyang Salita.

Tatalakayin natin ang katotohanang ito sa susunod na artikulo.

Ang kasaysayan ng buhay sa ilang ng Israel ay itinala para sa kapakinabangan ng Israel ng Diyos hanggang sa pagtatapos ng panahon. Ang pakikitungo ng Diyos sa mga lagalag sa ilang, sa lahat ng kanilang paglalakbay paroo't parito, sa kanilang pagharap sa gutom, uhaw, at pagkapagod, at sa mga kapansin-pansing pagpapakita ng kanyang kapangyarihan para sa kanilang kaginhawahan, ay isang banal na talinghaga, puspos ng babala at aral para sa kanyang bayan sa lahat ng kapanahunan. Ang sari-saring karanasan ng mga Hebreo ay naging paaralan ng paghahanda para sa kanilang ipinangakong tahanan sa Canaan. Ibig ng Diyos na ang kanyang bayan sa mga huling araw na ito ay magbalik-tanaw, na may mapagpakumbabang mga puso at espiritung handang magpaturo, sa mga maapoy na pagsubok na dinaanan ng sinaunang Israel, upang sila'y maturuan sa kanilang paghahanda para sa makalangit na Canaan.

Ang batong sa utos ng Diyos ay hinampas at nagpaagos ng tubig na buhay ay sagisag ni Cristo, na sinaktan at nabugbog upang sa pamamagitan ng kaniyang dugo ay maihanda ang isang bukang para sa kaligtasan ng taong napapahamak. Kung paanong minsan lamang hinampas ang bato, gayon din si Cristo ay 'minsang inihandog, upang pasanin ang mga kasalanan ng marami.' Ngunit nang padalus-dalos na hinampas ni Moises ang bato sa Kadesh, nasira ang marikit na sagisag ni Cristo. Ang ating Tagapagligtas ay hindi dapat ihandog na muli. Yamang ang dakilang handog ay minsan lamang ginawa, sapat na para sa mga naghahanap ng mga pagpapala ng kaniyang biyaya na humiling sa pangalan ni Jesus—ibuhos ang mga nasa ng puso sa panalanging may pagsisisi. Ang gayong panalangin ay ihaharap sa Panginoon ng mga hukbo ang mga sugat ni Jesus, at kung magkagayo'y muling dadaloy ang dugong nagbibigay-buhay, na sinasagisagan ng pagdaloy ng tubig na buhay para sa nauuhaw na Israel.

Tanging sa buhay na pananampalataya sa Diyos, at sa mapagpakumbabang pagsunod sa Kaniyang mga utos, maaaring umasa ang tao na matamo ang pagkakalugod ng Diyos. Sa pagkakataon ng dakilang himalang yaon sa Kadesh, si Moises, na napagod sa walang tigil na pagbubulung-bulungan at paghihimagsik ng bayan, ay nawala sa kaniyang paningin ang Kaniyang Makapangyarihan sa lahat na Kaagapay; hindi niya pinakinggan ang utos, "Magsalita kayo sa bato, at magbubukal ito ng tubig;" at, wala ang banal na kalakasan, naiwan siya upang dungisan ang kaniyang tala sa pamamagitan ng isang pagpapamalal ng silakbo ng damdamin at kahinaan ng tao. Ang lalaking nararapat, at maaari sanang nanindigang malinis, matatag, at walang pag-iimbot hanggang sa katapusan ng kaniyang gawain, ay sa wakas ay nadaig. Nalapastangan ang Diyos sa harap ng kapulungan ng Israel, na sana'y maparangalan,

at ang Kaniyang pangalan ay maluwalhati.

Ang hatol na kaagad na ipinahayag laban kay Moises ay napakasakit at lubhang nakapagpapahiya—na siya, kasama ng mapaghimagsik na Israel, ay mamamatay bago tumawid sa Ilog Jordan. Ngunit mangangahas ba ang tao na igiit na ang Panginoon ay nagpataw sa kaniyang lingkod ng mabigat na kahatulan dahil lamang sa iisang pagkakasalang iyon? Pinarangalan ng Diyos si Moises gaya ng hindi Niya pinarangalan ang sinumang ibang taong nabubuhay noon. Muling-muli Niyang ipinagtanggol ang usapin ni Moises. Dininig Niya ang kaniyang mga panalangin, at nakipag-usap sa kaniya nang harapan, gaya ng isang tao na nakikipag-usap sa kaibigan. At katumbas ng liwanag at kaalamang tinamasa ni Moises ang pagtaas ng kabigatan ng kaniyang pagkakasala. Signs of the Times, Oktubre 7, 1880.